

Paraklétoosz

2019. május 26.

Bátorító gondolat a beteg és bajbajutott embereknek

MEDDIG TART A HÚSVÉTI IDŐ?

Június 2. – Urunk mennybemenetelének ünnepe

Június 9. – Pünkösöd

Ezzel lezárul a húsvéti idő. Következik az évközi időszak.

SZERENCSÉS BŰN

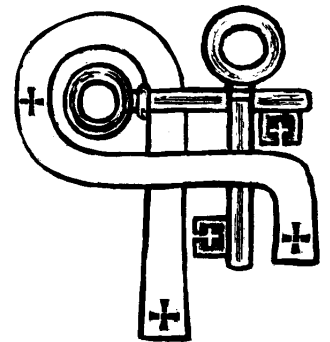
Nagyon leegyszerűsítve két vallásos típusú embert lehet megkülönböztetni: az egyik azt szereti hangsúlyozni, mit tett az Istenért, és ezt fel is sorolja. (Csupa küzdelem és olyan gyakorlat, amibe csak beleizzad.) A másik típus pedig azt sorolja fel, mit tett érte az Isten: elcsodálkozik, mit eszelt ki az Isten üdvösségünkért. Ebbe a megismerésbe nem fárad bele... Imádkozni így tud: valóban méltó, hogy mindig magasztaljunk Téged...

Ez a két típus nemcsak a vallásos életben mutatkozik meg, hanem konkrétan a megtisztulás szentségében, a gyónás szentségében is. Az első számára a gyónás inkább lelkiismeretvizsgálat, a bűnök leltára, ami nem igazán okoz örömet. Ezért nem is teszi szívesen. Ráadásul ezeket el is kell mondani valakinek, a papnak, akit vagy nem ismer, vagy nagyon is ismer, és olyan dolgokról kell beszámolnia, amikről legszívesebben nem beszélne. Hozzáállása kísértetiesen hasonlít Júdás esetéhez. Igen, ne csodálkozz, mert ő is gyónt. Magába tért és nem is került ki onnan.

Összeállította bűneinek listáját, elment a templomba, elmondta, vétkeztem, az ártatlant elárultam. Jóvátételt is adott: visszaadta a 30 ezüstpénzt. Aztán felakasztotta magát. Mert nem találkozott a bűnével arányban álló irgalmas tekintettel.

Ennek ellenpéldája Péter gyónása. Annak idején észrevétlenül csúszott a tagadásba. Egy szolgálólány szorította tagadásba. De találkozott a megalázott, sebzett Krisztussal. Találkozott tekintetével: szegény Péter, mit tettél? Jól bent vagy a darázs-fészekben! Ne maradj benne! Gyere, megbocsátok! Ez forgatta ki Pétert bűnéből. Keservesen

sírt. Ez a bánat könnye és az öröm könnye, mert ennyire szeret. Szeretevallomása ezt erősíti meg.

A bűnbánat tehát nem lelki kéményseprés, hanem találkozás a föltámadt Úrral. A gyónó azt érzi, ennyire szeret, hogy mindent megbocsát. Az igazi gyónásban el vagyok ragadtatva a bűnbocsánattól. Mintha azt mondaná az Úr: törődtem veled eleget, szenvedtem érted eleget, elhiszed, hogy szeretetem elég, hogy megváltoztasson, hiszed, hogy boldoggá tudlak tenni, hogy ne legyen kedved többé vétkezni?!

Péter penitenciát is kapott: légy pápa! Légy jó gyóntató, mások bűnét tedd boldog bűnné!

A föltámadt Krisztus legszebb megjelenése egy gyóntatószékben volt. Sohasem fordult elő veled? Ugye, ezen a helyen nem várnád megjelenését? Pedig Tamásnak ez volt a legszebb emléke. Soha jobban nem tudta, hogy mennyire szereti őt az Úr,

mennyire meghallgatja legmerészebb imádságát, mennyire keresi őt mindenütt, bárhová is menekül előle. Nem lenne igazi a húsvéti idő, ha nem éljük meg, ha nem érezzük meg a bűnbánat örömét. Ez a megbocsátott bűnök boldogsága, a felix culpa, a boldog bűn...

A HÚSVÉTI ÉLET - Gyökössy Endre

Életem folyamán egész kis könyvtárnyit olvastam össze, hogy mi is az élet. Rájöttem, hogy a világ legnagyobb tudósai sok mindent tudnak erről, csak egyvalamit nem: hogy maga az élet micsoda. Gogemer, az egyik legnagyobb pszichológus azt mondja, hogy tulajdonképpen annyit tudunk az életről, hogy látjuk, amikor már nincs, azaz a halál pillanatában ismerjük fel az élet nemlétét. Különös titka az életnek, hogy egyszer csak azt vesszük észre, hogy most már nincs. Valami titok, szentséges misztérium eltűnt a testből, és most már az a test csak egy – bocsánat a szóért – hulla.

Mi az élet? Titok! Mennyi mindenre használják az elektromosságot, de a tudósoknak máig nincs pontos fogalma, hogy maga az elektromosság micsoda. Így vagyunk az élettel is.

Mi történt húsvétkor? Öregember vagyok, több mint fél évszázada hirdetem az Igét – de nem tudom. Egy kereszt kivirágzik, a halottnak tűnő ágon megjelent Valaki. És virágba borul kétezer év óta újra és újra az emberi *élet*.

HÚSVÉTI IMA

Feltámadt Krisztusunk! Te vagy az öröm!

Te vagy az erő, mely nem ernyed;

Te vagy a fény, mely nem hal el.
A húsvét titkában te jössz közénk,
Mikor egész egyházad ünnepel.
Hagyd megélnünk, hogy a földön,
Húsvétodban megifjodva, minden lény új életre kel.

A "BESZÉLŐ" SZIMBÓLUMOK

Életünkben nemcsak kimondott vagy leírt szavakkal tudunk üzenetet közvetíteni mások számára, hanem szimbólumok, jelek által is. Ezek a jelek sokszor mélyebb valóságokat érintenek, mint a szavak. Pusztán jelenlétüknél többre hívják fel a figyelmet. A tartalom, amelyet közölnek, több, mint maguk a dolgok. Így lesz a hóvirág megjelenése a tavasz hírnöke, de ha vázába kerül, még többet üzen: az ajándékozó szeretetéről, figyelmességéről tanúskodnak fehér szirmai.

A szimbólum valódi és eredeti értelemben nem az embertől önkényesen választott jel egy bizonyos valóság megjelölésére, hanem e valóság „megjelenése”, amiben ez kibontakoztatja és „ki is nyilvánítja” önmagát.

Az egyház szent cselekményei, a szertartások ilyen szimbólumok által közelítik meg a megfoghatatlant. A látható jelek által bevezet bennünket Isten láthatatlan világába.

SZÍNSZIMBOLIKA

A színeknek minden kultúrában szimbolikus jelentésük van. Ma is, ha valaki fekete ruhában jár, tudjuk, hogy meghalt hozzátartozóját gyászolja. A menyasszonyt fehér ruhába öltöztetik, amely szüzi ártatlanságát jelképezi.

A katolikus egyházban az ünnepeknek is van színük, és az egyházi liturgiában használt ruhák is ezeket a színeket követik.

A tábor-hegyi színeváltozásnál írja Máté evangélista Jézusról: „*Arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény*” (17,2). A Jézus sírjánál megjelenő angyalok is fehér ruhát viselnek. A Jelenések könyve Jézust győzelmes fehér lovasként ábrázolja. A **fehér szín** a liturgiában a dicsőség színe, de jelképezi az isteni fényt, a tökéletességet, a győzelmet, az ártatlanságot és a tisztaságot is. A karácsonyi és a húsvéti időben, Jézus, Mária és a nem vértanúszenetek ünnepein használnak fehér színű miseruhát.

A **piros** a vér és a tűz színe. Így Krisztusnak és vértanúinak áldozatát, valamint a mennyei ragyogást, a fényt és a szeretetet is jelenti. Ezért piros nagypéntek és pünkösd liturgikus színe. Pünkösdkor azért, mert a Szentlélek tüzes nyelvek alakjában jött el az apostolokra.

A **zöld** a tavasznak, a feltámadásnak, tehát a reménynek a színe. Az évközi idő vasárnapjain és hétköznapjain viselnek zöld színű miseruhát. Az évközi idő földi

életünket jelképezi. A földön pedig abban reménykedünk, hogy Istenhez jutunk. Ezt a reményt fejezi ki a zöld szín.

A **lila** a bűnbánat színe. A nagy ünnepek előtti bűnbánati időkben, tehát adventben és a nagyböjtben viselnek lila színű miseruhát. A lila és a **bíbor** a római császárok ruhájának a színe, ezért Krisztusra is vonatkoztatták, mint a világ igazi urára. A bíbor néha, a piroshoz hasonlóan, a passiót és Jézus vérének is jelképezte. A bíborosok ruhájának a színe is a vértanúságra utal.

A **rózsaszín** az öröm színe. A lila színt helyettesíti advent harmadik és a nagyböjt negyedik vasárnapján. A bűnbánati időszakban a közeledő ünnep feletti örömet jelzi.

A **fekete** az alázat színe. Ezért hordanak a papok fekete reverendát. De jelenti a gyászt, a halált és a világ megvetését is. A papok fekete miseruhát a halottakért mondott miséken, temetéseken és halottak napján viselnek. Sok helyen lila színnel helyettesítik.

A középkori táblaképek és mozaikok hátterén az **arany** - amely az isteni tökéletesség és az örökkévalóság jelképe - az égi fényt jelentette. A liturgiában az ünnepélyesség színe. Nagy ünnepeken minden szín helyett használható (a fekete és a lila kivételével). A **kék** szín az ég, a levegő és a víz színe. A tisztaságot, az igazságot és a hűséget jelképezi. Az Istenanyát gyakran kék köpenyben ábrázolják. A liturgiában Szűz Mária ünnepein használhatják a kék miseruhát.

A **barna** a föld (latinul: *humus*) színe. Az alázatot (latinul: *humilitas*) és a szegénységet jelképezte. Ezért lett barna színű pl. „Isten szegénykéi”-nek, a ferenceseknek habitusa (rendi ruhája). A liturgiában a barna nem szerepel.

Aki a miseruhák színeit ismeri, az a szertartások alatt meg tudja állapítani, hogy azon a napon mit ünnepelnek. Ezeknek a liturgikus színeknek a használata a XIII. századra alakult ki az egyházban.

URUNK MENNYBEMENETELE - Története

Már a 4. században megünnepelték, mégpedig az Apostolok Cselekedetének leírását követve (1,3 és 1,9-11) húsvét után negyven nappal.

Hazánkban húsvét VII. vasárnapján tartják. (Áldozócsütörtök.)

A húsvéti időszak majd pünkösd vasárnapján fejeződik be.

Az ünnep kifejezetten bibliai eredetű, és kötelező.

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkápolna: szentmise vasárnap 11 órakor